

2024-2025

2. číslo

Chaos teenagerů

O NAŠICH
PRARODIČÍCH

Naše přání

Emotivní
příběhy
svátečního
času

OBSAH

2 ..... VÝROK TOHOTO ČÍSLA

3-8 ..... ANKETA

- JAKÉ EMOCIONÁLNÍ PŘÍBĚHY JSME PROŽILI NA KONCI ROKU

9 - 11 ..... SKUTEČNÉ ŽIVOTY NAŠICH PRARODIČŮ

12 ..... NAŠE PŘÁNÍ

Výrok téhoto čísla

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B.

Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:

jan.goj@zsdvorskeho.eu

Na konci listopadu byl na 2. stupni projektový den věnovaný češtině. Na jednom ze stanovišť žáci dávali dohromady přísloví rozdělená na části.

**Ne vždy se všechno podaří, že...
A tak na tomto stanovišti vznikly i následující perly, které mají nicméně jisté kouzlo nechtěného:
“Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až ho bolí nohy.”
“Kdo chce psa bít, musí respekt mít.”
“Co se v mládí naučíš, tolikrát jsi člověkem.”**

Anketa

Období konce podzimu a zimy – Mikuláš, advent, Vánoce i Silvestr – to je, kromě jiného, čas bohatý na silné emoce. Kladné i záporné. Jaké emocionální příběhy jsme v této době prožili? To je téma následující ankety.

SMRT NA VÁNOCE

NIKOLA PAVELKOVÁ, 9.B

NEJHORŠÍ VÁNOCE BYLY MINULÝ ROK. RÁNO JSME OBDRŽELI TELEFONÁT OD MÉHO STREIDY. NEBYLA TO ŽÁDNÁ DOBRÁ ZPRÁVA. BYLO TO PRÁVĚ NAOPAK, BYLA TO NEJSMUTNĚJŠÍ VĚC, KTERÁ SE MOHLA STÁT. ZEMŘELA MI PRABABIČKA, MĚLA JSEM JI HODNĚ RÁDA.

ZHRUBA MĚSÍC A PŮL PŘED VÁNOCI OSLAVILA STÉ NAROZENINY. BYLA TO VELKÁ OSLAVA. VIDĚLA JSEM I ČÁST RODINY, KTEROU JSEM SI ANI NEPAMATOVALA. NEJHORŠÍ NA TOM BYLO, ŽE JSEM VĚDĚLA, ŽE JI UŽ NEJSPIŠ NIKDY NEUVIDÍM. BOHUŽEL TO BYLA PRAVDA. JSEM ALE RÁDA, ŽE JSEM SE S NÍ ROZLOUČILA. ŽE JSEM JÍ STIHLA ŘÍCT, JAK JI MÁM RÁDA. OD TÉ DOBY NA VÁNOCE NENAHLÍŽÍM STEJNĚ.

ZKAŽENÁ POLÉVKA

ANETA GAJDUŠKOVÁ, 8.B

BYL ČAS VÁNOČNÍ VEČEŘE. VYPADALO TO, ŽE TO BUDE JAKO VŠECHNY OSTATNÍ VEČERY, ALE NEBYL. JAKO VŽDY HRACHOVOU POLÉVKU DĚLALA MOJE TETA. POKAŽDÉ BYLA VYNIKAJÍCÍ. ALE TENTOKRÁT TO BYLO PŘESNĚ NAOPAK. KDYŽ JSEM JI OCHUTNALA, TAK JSEM NIC NEPOZNALA. KDYŽ UŽ JSEM JI MĚLA SKORO SNĚZENOU, TAK MI DOŠLO, ŽE NA MĚ KOUKALI. DIVILA JSEM SE PROČ, ALE PAK MI TO DOŠLO. VŠICHNI MĚLI PLNÉ TALÍŘE A VYPADALO TO, ŽE TÉ POLÉVKY SE DOTKLI MAXIMÁLNĚ DVAKRÁT AŽ TŘIKRÁT. NAKONEC SE TETA PŘIZNALA, ŽE SE NĚCO MUSELO POKAZIT. PRAVDOU BYLO, ŽE TAM ASI NA 90% DALA BLBÝ HRÁCH. NAKONEC JSME SE TOMU VELICE ZASMÁLI.

SETKÁNÍ S MAMKOU PO ROCE

ANDREJ JÁNCSII, 9.C

JEDNOU JSEM ČEKAL NA MIKULÁŠE,
KDY UŽ PŘIIDE.
NAJEDNOU SLYŠÍM KLEPÁNÍ NA OKNO,
PODÍVÁM SE DOLŮ A VIDÍM TAM
MAMKU!
BYLY TO JEDNY Z NEJLEPŠÍCH VÁNOC,
PROTOŽE SE MI VRÁTILA MAMKA Z
ČESKA. ROK JSME SE NEVIDĚLI...

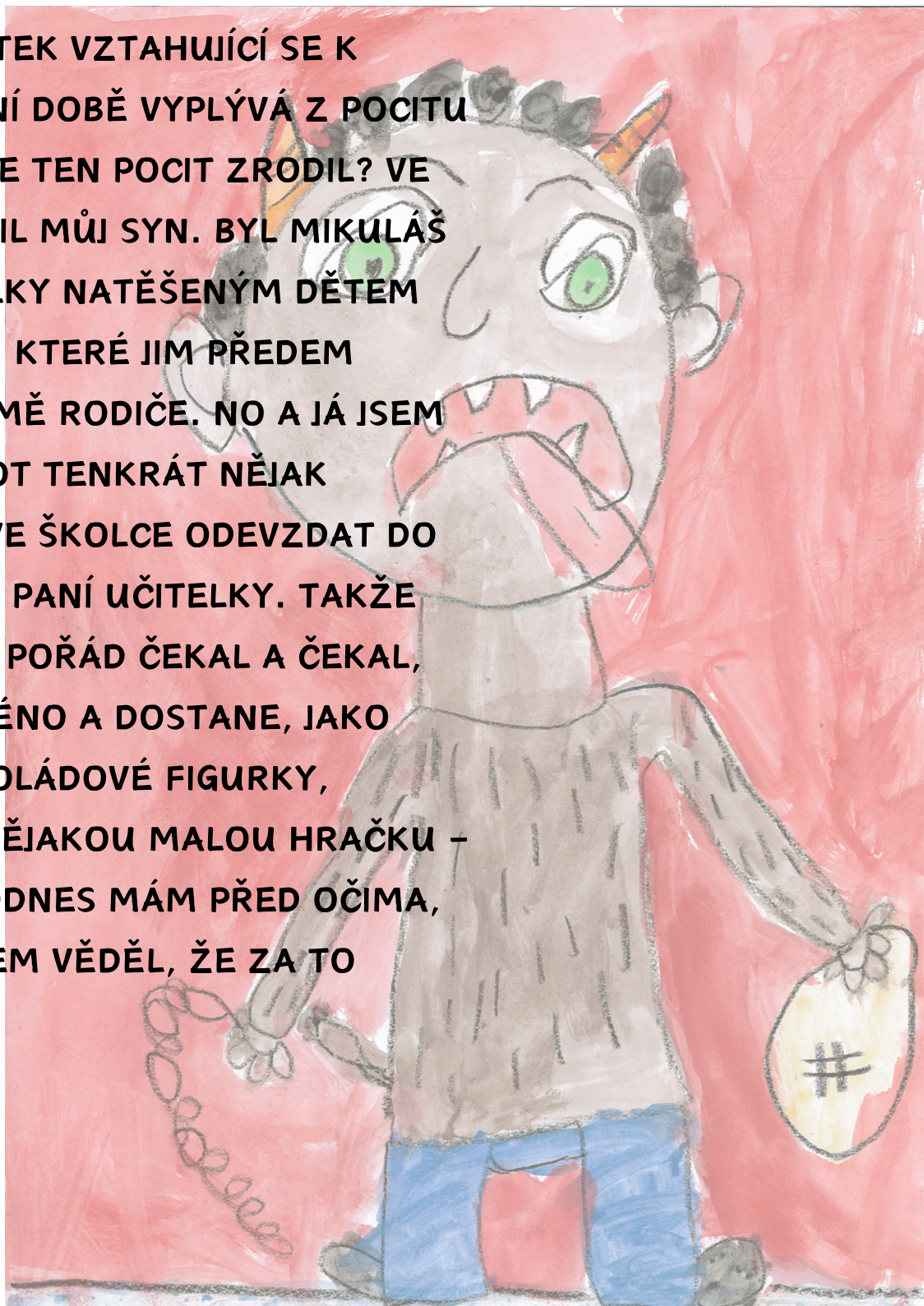

DÍTĚ ČEKALO NA DÁREK MARNĚ ...

PAN UČITEL IAN GOJ

ANO, PŘIZNÁM SE. JEDNOU TO UDĚLAT
MUSÍM. ALESPON SE MI ULEVÍ. A VYUŽIJU K
TOMU NÁŠ ČASOPIS!

MŮJ NEJHORŠÍ ZÁŽITEK VZTAHUJÍCÍ SE K
MIKULÁŠI A VÁNOČNÍ DOBĚ VYPLÝVÁ Z POCITU
VINY RODIČE. KDE SE TEN POCIT ZRODIL? VE
ŠKOLCE, KAM CHODIL MŮJ SYN. BYL MIKULÁŠ
A PANÍ VYCHOVATELKY NATĚŠENÝM DĚTEM
ROZDÁVALY DÁRKY, KTERÉ JIM PŘEDEM
PŘEDALI SAMOZŘEJMĚ RODIČE. NO A JÁ JSEM
TEN BALÍČEK DOBROT TENKRÁT NĚJAK
NESTIHL KOUPIŤ A VE ŠKOLCE ODEVZDAT DO
RUKOU MIKULÁŠE – PANÍ UČITELKY. TAKŽE
MŮJ MALÝ CHLAPEC POŘÁD ČEKAL A ČEKAL,
KDY ZAZNÍ JEHO JMÉNO A DOSTANE, JAKO
OSTATNÍ DĚTI, ČOKOLÁDOVÉ FIGURKY,
OVOCE, OŘÍŠKY ČI NĚJAKOU MALOU HRAČKU –
A NEDOČKAL SE. DODNES MÁM PŘED OČIMA,
JAK PLAKAL, A JÁ JSEM VĚDĚL, ŽE ZA TO
MŮŽU JEN A JEN JÁ.
ACH JO.

STRAŠLIVÝ HALLOWEENSKÝ SEN

VERONIKA MICHÁLKOVÁ A NATÁLIE MLÝNKOVÁ, 8.B

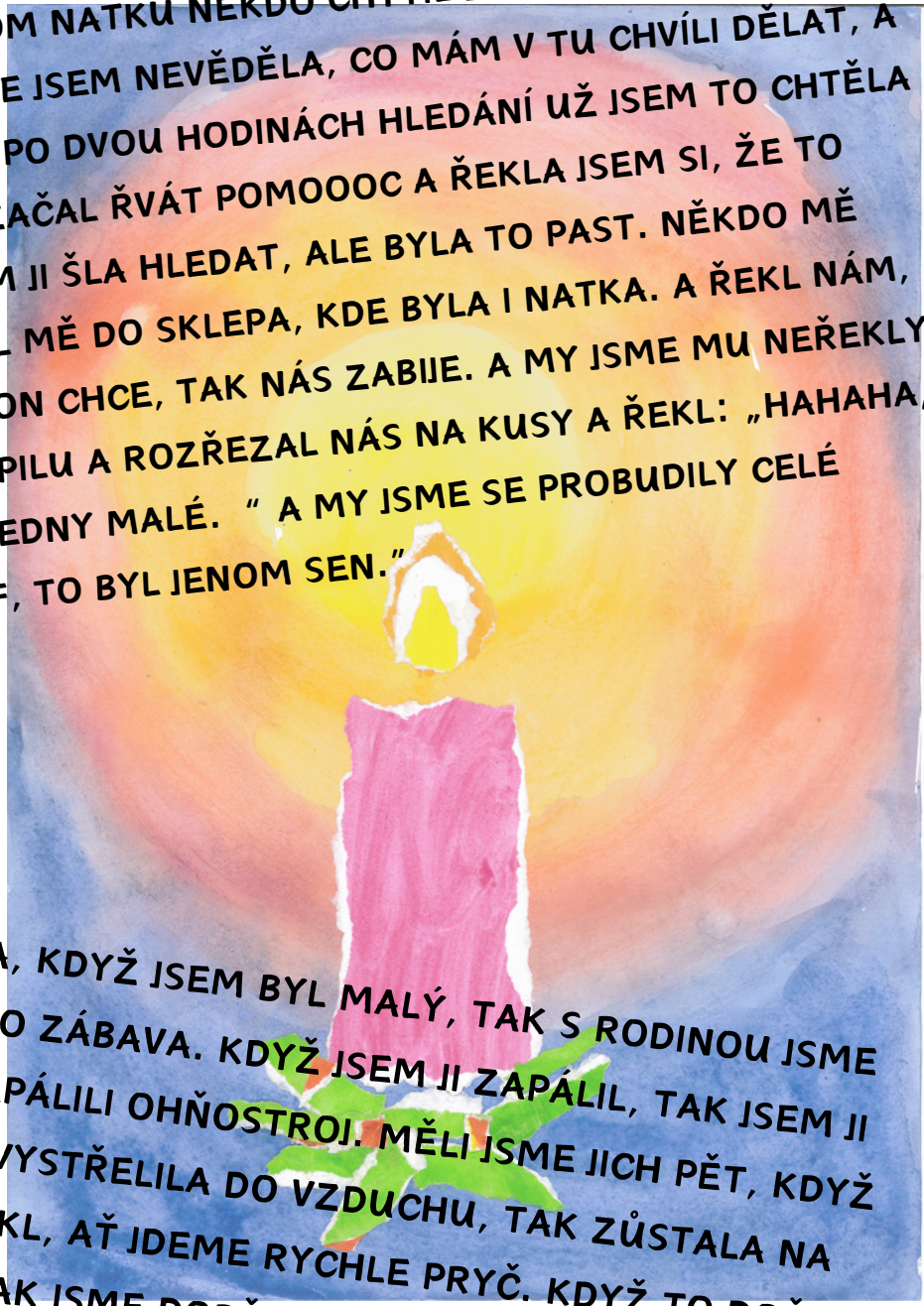
VEČER JSME ŠLY SPÁT OKOLO 3:00 RÁNO A JEŠTĚ PŘED TÍM JSME SE DÍVALY NA HOROR, KTERÝ SE JMEMOVAL IT. ŘÍKA SE, ŽE KOLEM 3:00 HODIN RÁNO SE ZDAJÍ HOROROVÉ SNY. JE TO JENOM POVĚRA, TAKŽE JSME SI S NATY ŘEKLY, ŽE TO BUDE V POHODĚ, ALE NEBYLO.

ZDÁL SE NÁM SEN O TOM, ŽE JSME ŠLY S NATY VEČER VEN A JEN TAK JSME SE PROCHÁZELY PO ULICI, KDYŽ V TOM NATKU NĚKDO CHYTL ZA RUKU A UNESL JI DO SKLEPA. JÁ ISEM SE TAK LEKLA, ŽE ISEM NEVĚDĚLA, CO MÁM V TU CHVÍLI DĚLAT, A TAK ISEM JI ŠLA HLEDAT. ALE ASI PO DVOU HODINÁCH HLEDÁNÍ UŽ ISEM TO CHTĚLA VZDÁT A JÍT DOMŮ. ALE NĚKDO ZAČAL ŘVÁT POMOOOC A ŘEKLA ISEM SI, ŽE TO BUDE URČITĚ NATKA, A TAK ISEM JI ŠLA HLEDAT, ALE BYLA TO PAST. NĚKDO MĚ TAKY CHYTL ZA RUKU A ODVEDL MĚ DO SKLEPA, KDE BYLA I NATKA. A ŘEKL NÁM, ŽE POKUD NEŘEKNEME TO, CO ON CHCE, TAK NÁS ZABIJE. A MY JSME MU NEŘEKLY NIC A ON VYTÁHL MOTOROVOU PILU A ROZŘEZAL NÁS NA KUSY A ŘEKL: „HAHAHA, TO MÁTE ZA TO, VY HOLČIČKY JEDNY MALÉ. “ A MY JSME SE PROBUDILY CELÉ ZPOCENÉ A ŘEKLY JSME SI: „UF, TO BYL JENOM SEN.“

NEBEZPEČNÁ PETARDA

KAREL POLEDNÍK, 9.C

JEDNOHO HEZKÉHO SILVESTRA, KDYŽ ISEM BYL MALÝ, TAK S RODINOU JSME ŠLI POUŠTĚT PETARDY. BYLA TO ZÁBAVA. KDYŽ ISEM JI ZAPÁLIL, TAK ISEM JI HNED ZAHODIL. A PAK JSME ZAPÁLILI OHŇOSTROJ. MĚLI JSME JICH PĚT, KDYŽ JSME ZAPÁLILI TŘETÍ, TAK ABY VYSTŘELILA DO VZDUCHU, TAK ZŮSTALA NA MÍSTĚ. TAŤKA SE ZARAZIL A ŘEKL, AŽ IDEME RYCHLE PRYČ. KDYŽ TO DOŘEKL, TAK JSME BYLI VŠICHNI PRYČ A JAK JSME DOBĚHLI KE DVEŘÍM, TAK TO BOUCHLO. KDYBY SE NATÁČEL FILM, TAK BY TO VYPADALO JAK SCÉNKA, KDYŽ NĚKDO BĚŽÍ A ZA NÍM VYBUCHNE BUDOVA.

VYBOURANÉ DO STROMU ANEB ZIMA NA KOPCI

VERONIKA MICHÁLKOVÁ A NATALIE MLÝNKOVÁ, 8.B

BYL PÁTEK A MY JSME SE S NATY DOMLOUVALY, ŽE BYCHOM ŠLY VEN NA KOPEC. A TAM BYCHOM SI ZASÁŇKOVALY. TAK JSME SE TEDA DOMLUVILY NA SRAZU A ŠLY JSME NA KOPEC. ASI ZA DESET MINUT JSME PŘIŠLY NA KOPEC. VYŠLY JSME KOPEC A DOMLOUVALY JSME SE, Z KTERÉ STRANY TO BUDEME SJÍŽDĚT. PROTOŽE SE NIKDY NEMŮŽEME DOMLUVIT A PROTOŽE TAM JE PLNO DĚTÍ. TAK JSME SE NAKONEC DOMLUVILY, ŽE TO BUDEME SJÍŽDĚT ZEPŘEDU. PÁKRÁT JSME TO SJELY, KOULOVALY JSME SE A DĚLALY JSME ANDÍLKA A VÁLELY JSME SUDY Z KOPCE DOLŮ.

POTOM NÁM UŽ ZAČALA BÝT ZIMA, ALE ŘEKLY JSME SI, ŽE TO JEŠTĚ JEDNOU SJEDEME, ALE JELY JSME OBĚ NA JEDNĚCH SANÍCH, ALE JELY JSME TAKOVOU RYCHLOSTÍ, ŽE NATKA NÁS OBĚ VYBOURALA DO STROMU. NATKA MĚLA BOULI NA ČELE A JÁ JSEM PŘES NÍ PŘEPADLA A MĚLA JSEM NA CHVÍLI VYRAŽENÝ DECH.

ZAPÁLENÝ VÁNOČNÍ STROMEČEK

VERONIKA MICHÁLKOVÁ A NATALIE MLÝNKOVÁ, 8.B

BYLA SOBOTA 23. 12. A JELI JSME K BABIČCE, PROTOŽE JSME MĚLI U NÍ SLAVIT VÁNOCE. PŘIJELI JSME K NÍ NĚKDY VEČER. DALI JSME SI VEČEŘI A ŠLI JSME SE CHYSTAT NA ZÍTŘEJŠÍ DEN A PAK JSME ŠLI SPÁT.

RÁNO JAK JSME SE PROBUDILI, TAK BYLA NEDĚLE 24. PROSINCE. A TO ZNAMENÁ, ŽE DNESKA JSOU VÁNOCE. TAK JSME SI TO POMALU ZAČALI UŽÍVAT, CHYSTAT SE, ŠLI JSME SI UDĚLAT VÁNOČKU A KAKAO. POTOM JSME ŠLI NA CHVÍLI VEN SI TO UŽÍT PŘED VÁNOCI. JAK JSME PŘIŠLI DOMŮ, TAK JSME BALILI DÁRKY A ŠLI JSME S BABIČKOU A DĚDOU NA VÁNOČNÍ TRHY. PŘIŠLI JSME DOMŮ NĚJAK KOLEM 18:00, DALI JSME SI VEČEŘI A VŠICHNI SE ŠLI CHYSTAT, JENOM JÁ, VERČA, UŽ JSEM BYLA NACHYSTANÁ. PŘIŠLA JSME KE STROMEČKU A CHTĚLA JSEM TAM DÁT SVÍČKU, PROTOŽE JSEM SI MYSLELA, ŽE TO TAM BUDE DRŽET. A NAJEDNOU V TU CHVÍLI TO ZAČALO HOŘET. Z NIČEHO NIC SE TAM OBJEVILA BABIČKA S DĚDEČKEM A UHASILI TO. PAK JSME SI ŠLI ROZBALIT DÁRKY A BYLI JSME RÁDI, ŽE JSME NEVYHOŘELI, A POTOM JSME ŠLI JENOM SPÁT.

Skutečné životy našich prarodičů

Můj děda se plavil na ledových krách na rybníku

Kristýna Poledníková, 6.C

Dědu jsem si vybrala, protože s ním mám moc dobrý vztah. Mám ho ráda a má zajímavý život.

Narodil se 3. 11. 1962 v Mariánských Lázních. Od svých čtyř let žil s tatínkem a babičkou na Slovensku v rodinném domku s velikou zahradou a zvířaty, o které se pomáhal starat.

V šesti letech nastoupil na devítiletou školu. Moc rád tam nechodil, protože dostával úkoly, které musel vypracovat, pak musel pomáhat na zahradě kolem domu, a tak mu zůstala jen chvilka na kamarády a na skopičiny. Jako každý kluk dělal hlouposti. Když něco vyvedl, hned to věděla celá vesnice.

V patnácti letech se rozhodl, na jaké povolání se vydá a jakou školu zvolí. Zemědělskou nebo hornickou. Vyhrálo hornické učiliště. Měl v plánu, že se osamostatní, a vydal se do Ostravy na školu. Škola ho bavila, protože si vybral obor důlní zámečník. Bylo tam hodně správných kluků, s kterými zažil hodně dobrých i špatných zážitků.

Začátkem druhého ročníku fárал (kopал pod zemí). To bylo zajímavé zjistit, že i pod zemí existuje jiný život než nad ní.

Po vyučení nastoupil na dva roky na základní vojenskou službu. Narukoval do Martina do tankového oddílu. Tam se učil jezdit s tankem. Po půl roce byl převelen do Rakovníka, kde sloužil po zbytek vojny. Na vojně zjistil, co znamená slovo kamarád, přítel. Tak zvaných „kamarádů“ jsou mraky, ale těch skutečných je jenom pár.

Na vojně skončil dospívání a začala tvrdá realita života. Po vojně se vrátil zpět do Ostravy, nastoupil do práce na dole Petr Bezruč. Pak se oženil a měl dvě děti.

Děda hrál v mládí fotbal, na indiána, na schovávanou, jezdil na kole, v zimě na bruslích nebo se plavil na ledových krách na rybníku, lezl po stromech, sbíral kaštiny, železo a papír do školy, kouřil za školou a zlobil.

Od deseti let chodil přes prázdniny na brigádu na statek. Sbíral jahody, hrách, slunečnice, papriky, feferonky a okopával stromky.

Já ve volném čase chodím s kamarády ven, učím se, koukám na televizi a hraju hry na telefonu.

Život před čtvrt stoletím

Vyprávění své babičky Šárky Žembové zpracovala Natálie Mlýnková, 8.B

Život v roce 1999 už začal být pro lidi více komfortní. Například i tím, že již rok byly otevřeny potravinové řetězce jako Kaufland, Tesco nebo Carrefour, a tím pádem si mohli lidé nakoupit i v neděli, protože do té doby bývalo v neděli zavřeno. Také výběr potravin byl větší a ceny se díky konkurenci snižovaly. Nejlepší bylo, když si člověk mohl vzít nákupní vozík a nakoupit již sám, co potřeboval, protože do té doby byly převážně pultové prodejny.

Co se týká televize, tak už zde vysílaly kromě České televize i TV Prima a TV Nova. Vše se modernizovalo, včetně televizních pořadů a výběru filmů a seriálů. I natáčení filmu šlo kupředu, včetně výběrů žánrů.

V této době se infrastruktura rozrůstala, stavěly se různé dálnice, tunely a mosty. Aut v té době nejezdilo takové množství jako dnes a i výběr značek a modelů aut byl menší. Jezdily zde kloubové autobusy a tramvaje, které vypadaly jako žehlička a jezdily zde i trolejbusy. Co se týká cestování a turismu, tak většina Čechů cestovala stále po ČR, protože pro ně byla dovolená u moře drahá. Jezdilo se také hodně pod stan a na chatu. Když už se cestovalo k moři, tak do dnešního Chorvatska nebo Itálie, a to převážně auty.

Co se týká sportu, tak v této době jsme měli spoustu úspěchů v hokeji, fotbale, ale i atletice. Třeba v hokeji, rok předtím jsme vyhráli zlaté medaile na olympiádě.

Móda byla barevnější a pestřejší. Nejvíce jsme nakupovali u Vietnameců. Dle mého názoru lidé neměli takový výběr, od potravin, přes elektroniku, cestování a různé jiné věci, jako my v dnešní době.

Život prarodičů před rokem 1986

Radim Petříček, 7.B

Děda měl hodné rodiče a říkal mi, že se mu dobře vyrůstalo. Rád chodil po škole ven a rád hrál venkovní hry s kamarády. Ve škole se říkalo pánům učitelům a učitelkám „soudružko“.

Ve škole měl dobré známky a měl okolo sebe hodně kamarádů. Známky měl takové průměrné, ale do školy chodil celkem rád. Vysněnou práci měl popelář a strojvedoucí. Měl rád auta a vlaky, jednou jak šel na vojnu za komunistického režimu, tak byl ve vagónech, ve kterých se převážely tanky, zbraně, munice a další. Byl vedoucí, takže měl svoji skupinu a řídil ji. Byl celkem hodný, ale když někdo třeba usnul nebo nadával, tak bylo zle. Měl tam fajn partu, s kterou si dobře rozuměl, ale bohužel už se nestýkají, ale věřím, že na ni rád vzpomíná.

Za dva roky mu vojna skončila, tak šel na koleje zvedat vlaky vlakem, který měl na sobě jeřáb. Pracoval i v -10 stupních a musela to být fakt dřina pracovat v takových teplotách. Jak jednou startoval vlak, tak se startoval přes motor a vedle toho byl olej, který zamrzával, takže se musel odmrazit a pak zase sáhnout do horkého motoru a nastartovat. Byla to práce, která ho strašně bavila.

Pak šel pracovat do Nové huti a tam jezdil už normálním vlakem a dneska všude, kam jedeme, tak mi furt říká: „Á, tady jsem byl taky.“ A já se furt divím, kde už byl. A do práce jezdil tak, že si vzal kolo a v zimě jel do práce z Dubiny až do Vítkovic ve sněhu, tmě a hnusném počasí.

Babička vyrůstala na jižní Moravě ve městě Hodonín, kde se narodil náš první český prezident Tomáš Garrigue Masaryk. Když tam dneska jezdíme na dovolenou, tak vlastníme byt naproti škole, kam chodil. A rodiče od prababiččiny kamarádky s ním mají fotku.

Jak byla babička mladá, tak prababička pracovala v hotelu u nádraží, kam jí chodila babička pomáhat s úklidem. Později se přestěhovali do Ostravy. Mimochodem, v té době byly zastávky u každé vrby, takže cesta vlakem Hodonín-Ostrava trvala přibližně šest hodin, takže to bylo strašně náročné cestovat vlakem. Později si koupili auto Škoda 120. Říkala mi, že v té době jeli lesem, a oproti dnešku bylo o hodně více hmyzu na autě.

VÁNOCE JSOU ZA DVEŘMI... JAKÁ JSOU NAŠE PŘÁNÍ?

KRISTIÁN HORVÁTH, 8.B

CHTĚL BYCH SE HLAVNĚ VYUČIT A MÍT DOBRÉ POVOLÁNÍ A ABYCH TO MĚL DOBŘE PLACENÉ. CHTĚL BYCH CELÝ ŽIVOT JÍST TIRAMISU A LOTUSKY ZÁROVEŇ. A TAKY BYCH CHTĚL NA VÁNOCE TELEFON.

NATÁLIE MLÝNKOVÁ, 8.B

JÁ SI TOHO MOC NEPŘEJU, SKORO NIC NEPOTŘEBUJU. JEN BYCH CHTĚLA BEZDRÁTOVÁ SLUCHÁTKA A ABY BYL NA VÁNOCE SNÍH, ALE HLAVNĚ SI PŘEJU, ABY BYLI VŠICHNI ZDRAVÍ, ŠŤASTNÍ, LÁSKYPLNÍ. CHTĚLA BYCH, ABY BYL VŠUDE MÍR, ABY SE VŠICHNI MĚLI RÁDI, ABY TADY O TĚCHTO SVÁTCÍCH VÁNOČNÍCH I JINÝCH BYLO DOBŘE A ABY SE NIC ZLÉHO NEDĚLO, NAPŘÍKLAD VÁLKY. A KDYBYCH SI UŽ NĚCO PŘÁLA PRO SEBE, TAK NĚJAKOU DROBNOST A ABYCHOM MĚLI VŠICHNI KLIDNÉ VÁNOCE S RODINOU.

VERONIKA NOHELOVÁ, 8.B

NĚKDO SI PŘEJE LÁSKU A MÍR PRO VŠECHNY, JÁ SI PŘEJI, ABY POŘÁDNĚ NASNĚŽILO A JÁ BYCH MOHLA VYVÁLET SVOJI SESTRU VE SNĚHU. ALE JINAK V MÉM ŽIVOTĚ MI NIC NECHYBÍ, ŘEKLA BYCH, ŽE JSEM SPOKOJENÉ DÍTĚ. ALE JEDNU NEHMOTNOU VĚC BYCH SI PŘÁLA PRO SEBE I MOJI SESTRU, A TO JE LEPŠÍ IMUNITA. KDYŽ JE ČLOVĚK NEMOCNÝ, TAK JE PODRÁŽDĚNÝ A NENÍ S NÍM ŽÁDNÁ SRANDA A JINAK TO NENÍ ANI S MOJÍ SESTROU. ALE JEDNO TAKOVÉ SKROMNÉ PŘÁNÍČKO BY SE NAŠLO ... .. CHTĚLA BYCH DOŽIVOTNÍ ZÁSOBU SKOTSKÝCH SUŠENEK SHORTBREAD. MYSLÍM, ŽE DOCELA REALIZOVATELNÉ, NE? :D

KAREL POLEDNÍK, 9.C

MOJE VÁNOČNÍ PŘÁNÍ JE, ABYCH SE DOSTAL NA MOU VYSNĚNOU ŠKOLU.

ANETA GAJDUŠKOVÁ, 8.B

MNOHO LIDÍ SI PŘEJE VĚCI JAKO: NOVÝ TELEFON, KUCHYŇSKÉ PŘÍSLUŠENSTVÍ, NAPŘÍKLAD I NOVOU TELEVIZI APOD. TO JÁ NE. JEDINÉ, CO SI PŘEJU, JE ZDRAVÍ, LÁSKA A MÍR. A SAMOZŘEJMĚ NEMOHU ZAPOMENOUT NA CUKROVÍ A VÁNOČNÍ VEČEŘI. JAKO DALŠÍ, ABY MOJE RODINA BYLA ŠŤASTNÁ. A ABYCHOM SI UŽILI DEN VÁNOC. A NESMÍM ZAPOMENOUT I NA NOVÝ ROK, ABY VŠICHNI NA PLANETĚ MĚLI HODNĚ ŠTĚSTÍ. A KDYBY UŽ TO MĚLA BÝT NĚJAKÁ VĚC, TAK BY STAČILA I NĚJAKÁ DROBNOST. ALE I TAK BY NEVADILO, KDYBY SE POD STROMEČKEM OBJEVILO TROCHU VÍC VĚCÍ, S RADOSTÍ TO PŘIJMU.

ADAM ŠVAŇA, 9.C

NA VÁNOCE SI PŘEJU HLAVNĚ MÍR A KLID, A HLAVNĚ MNOHO ŠTĚSTÍ V PŘÍŠTÍM ROCE, PROTOŽE UŽ PO VÁNOCÍCH TO POJEDE PĚKNĚ Z KOPCE, JELIKOŽ JSEM V DEVÁTÉ TŘÍDĚ A TÍM PÁDEM I POSLEDNÍ ROK NA TÉTO ŠKOLE. A PŘÍŠTÍ ROK MĚ ČEKÁ VELKÝ SKOK V ŽIVOTĚ A VLASTNĚ I CELKOVĚ PŘÍŠTÍ ROK ROZHODNU O MÉ ČÁSTEČNÉ BUDOUCNOSTI MÉHO ŽIVOTA, TAKŽE SI PŘEJI, ABYCH SI NAŠEL FAKT DOBROU ŠKOLU I ZAMĚSTNÁNÍ, KTERÁ BY MI ZAJISTILA VŠE, CO SI PŘEJI I V BUDOUCNU. A KDYŽ UŽ JSME U TĚCH PŘÁNÍ, TAK ROZHODNĚ SI PŘEJI I NĚCO HMOTNÉHO, HEZKÉHO, ALE KDYBYCH TO TADY NAPSAL, PAK BY MI TO MOŽNÁ JEŽÍŠEK NEDONESL, ŽE JO ;)